

Τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Βάγνερ ἦτο ὁ Παρσιφάλ, τὸ ὁποῖον ἐδιδάχθη ἐν τῷ ἰδιορρύθμῳ θεάτρῳ τοῦ Βαυρώθ, εἰς ὃ ἐδιδάσκοντο τὰ ἔργα του· ἀλλὰ τὸ κοινὸν ὑπεδέχθη μετὰ ψυχρότητος τὸ μελόδραμα.

Ὁ Βάγνερ ἠθέλησε διὰ τοῦ νέου τούτου συστήματος νὰ δημιουργήσῃ τὸ μουσικὸν δράμα, ὅπου ἡ μουσικὴ νὰ ἐνισχύῃ μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ ἐξουδετεροῦ τὴν ποιητικὴν ἐκ-

τὸ πλῆθος τῶν σταλέντων τηλεγραφημάτων ἐκ πάντων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου καὶ τῶν στεφάνων εἶνε ἀμέτρητον. Πεντακισχίλιοι ἄποικοι γερμανοὶ ἐν Ἀμερικῇ ἄμα τῇ εἰδήσει τοῦ θανάτου τοῦ ἐπιδόξου μουσουργοῦ μετωνόμασαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὸ χωρίον των Βάγνερ χωρίον.

Ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας ἔπεμψε παμμεγέθη καὶ μεγαλοπρεπέστασον στέφανον ἐκ δάφνης περιδεδεμένον διὰ

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΝΕΡ

(Ἰδε σελ. 15).

φρασιν καὶ νὰ καταπνίγωνται αἱ ιδέαι ὑπὸ τῶν μουσικῶν ἤχων.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἠττηθεῖς, ἀλλ' ἀπὸ τινων ἐτῶν ἡ ἀξία αὐτοῦ ἤρχισε ν' ἀναγνωρίζεται, τὰ δράματά του ἀναβιάζονται δι' ἄδρας δαπάνης ἐπὶ τῆς σκηνης καὶ οἱ ἀντίπαλοι, οἱ χλευάζοντες αὐτὸν ὡς παραδοξολόγον, ἤρχισαν νὰ πείθωνται κατὰ μικρὸν, ὅτι τῶντι δὲν ἐνόησαν τὴν νέαν τέχνην τοῦ ποιητοῦ τῶν Niebelungen.

ταινιῶν κυανῶν καὶ λευκῶν ἐκ μετάξης μετὰ τῆς χρυσῆς ταύτης ἐπιγραφῆς « Πρὸς τὸν διδάσκαλον Ῥιχάρδον Βάγνερ παρὰ τοῦ ἄκρου θαυμαστοῦ αὐτοῦ καὶ βασιλέως Λουδοβίκου ».

Τοσοῦτον δὲ ἡ σύζυγός του ἠγάπα αὐτόν, ὥστε, ἀποκόψασα τὴν λαμπρὰν αὐτῆς κόμην ἣν αἰετοτε ἐθαύμαζεν ὁ ἔσοχος αὐτῆς σύζυγος, ἔθηκεν αὐτὴν ἐν μεταξωτῷ προσκεφαλαίῳ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ.